

— Jaj, de gyönyörű czicza! Czicza, ezicz, ezicz! Gyere az ölembe!

A kis jószág gyorsan összebarátkozott Ilonkával s mikor az egy szál virágot tartott az orra elé, nagy vígan kapkodni kezdett utána. Ilonka el-elkapta a virágot és gyönyörködött a kis állat mozdulataiban.

— Káró! — kiáltotta. — Add nekem ezt a kis macskát. Hiszen azért te is láthatod akár egész nap!

A Káró vakkantott néhányat, mintha ezt mondaná:

— Jól van. Nem bánom. Tudtam, hogy ez lesz a vége. De annyit mondok, Ilonka, jól gondját viseld neki, mert különben megharagszom és visszaviszem a házamba!

Ezt mondta a Káró. No, nem lesz oka haragudni, mert Ilonka nagyon megszerette a cziczát. De hiszen oly kedves is az!

Zsiga bácsi.

NAGY ANDRÁS JÁNOS.

Nagy András János hódmezővásárhelyi gazda ember volt. Jámbor, egyszerű földműves. Kék dolmányban járt és teljes világéletében odalent lakott a magyar Alföldön. Pedig öltözködhetett

volna londoni divat szerint is, és telettetett volna Nizzában, nyaralhatott volna Svájcban, mert a lajbija zsebéből könnyen ki tudott venni egy millióeskát.

De hát ő neki másforma kedvteléseivel valának.

Például egy szép nap felballagott a polgármesterhez.

— No mi baj, bátyámuram? — kérdi a városfő.

— Hát csak az a baj, hogy ez a mi artézi kutunk nem ad elég vizet.

— Biz az csak kilenczvennégyezer litert ad huszonnégy óránként. Kevésnek nem kevés, de soknak sem sok.

— Én meg a mondó vagyok, hogy nem éri be vele ez a város. Kellene ide vagy egy millió liter mindennap.

— Biz az kellene. De hát honnan vegyük?

— Hát fúratni kellene a Zsigmondy úrral még egy kutat. Mélyebbet, jobbat.

— Böles beszéd. Csakhogy hol van a hozzávaló költség?

Nagy András János uram csöndesen megtapogatta a dolmánya zsebet:

— Itt la.

A polgármester felugrott:

— De tudja-e, bátyám uram, hogy drága jószágám az efféle?

Az öreg jámborúl válaszolt:

— Kétszázezer pöngőt rászánnék.

... És ma minden huszonnégy órában egy millió liter tiszta, hideg vizet ont Hódmező-Vásárhelynek Nagy András János kútja.

— ❦ —